

Oikeusministeriölle

Konkurssilain muutostarpeet

1. Johdanto

Konkurssiain neuvottelukunta on kartoittanut konkurssilain muutostarpeita. Neuvottelukunta katsoi tarkastelun aiheelliseksi nyt, kun konkurssilaki on ollut voimassa kymmenen vuotta. Tarkastelutarpeen ajankohtaisuutta lisää se, että neuvoston asetus (EY) N:o 1346/2000 maksukyvyttömyysmenettelyistä (maksukyvyttömyysasetus) on muutostyön kohteena ja muutokset aiheuttanevat muutoksia kansalliseen lainsäädäntöömme.

Periaatteellisesti tärkeimmät muutostarpeet on käsitelty tässä muistiossa, kun taas muut muutosehdotukset on lueteltu erillisessä liitteessä. Neuvottelukunnan näkemyksen mukaan tärkeimmät muutostarvekokonaisuudet liittyvät konkurssin velkaselvittelyyn ja ympäristövastuisiin konkurssissa.

Velkaselvittelyllä tarkoitetaan sitä menettelykokonaisuutta, joka muodostuu saatavien ottamisesta jakoluetteloehdotukseen, siihen otettujen saatavien riitautuksesta sekä jako-osuuteen oikeuttavien saatavien lopullisesta vahvistamisesta. Tältä osin neuvottelukunta katsoo, että konkurssilain uudistamisen yhteydessä tulisi selvittää mahdollisuudet siirtyä konkurssisaatavien ilmoittamisessa ja valvonnassa niin sanottuun yhden ilmoituksen malliin, jossa velkojien ilmoitukset pesäluettelon laatimista varten ja saatavien ilmoittaminen jakotetaan niin, että velkojilta pyydetäisiin ilmoitus vain yhteen kertaan.

Viime aikoina on alkanut useita ja osin taloudellisesti hyvin merkittäviä konkursseja, joissa joudutaan selvittämään konkurssipesän vastuu velallisen toiminnassa syntyneistä jätteistä ja ympäristön pilaantumisesta. Näissä konkurseissa on noussut esille konkurssipesän mahdollinen massavelkainen vastuu jätelain mukaisesta velvollisuudesta järjestää jätehuolto velallisen toiminnassa syntyneelle jätteelle sekä ympäristönsuojelulain mukaisesta velvollisuudesta puhdistaa velallisen toiminnan seurauksena pilaantunut maaperä. Lainsäädännössämme ei ole erityisiä säännöksiä siitä, mikä on ympäristölainsäädännöstä johtuvien vastuiden asema konkurssissa. Valtio on eräissä konkurssitapauksissa kantanut taloudellisen vastuun ympäristöturvallisuudesta varsinaisen vastuullisen puuttuessa.

Ympäristövastuiden asemaa koskeva linjaus on konkurssin osapuolten kannalta niin keskeinen, että siitä tulisi neuvottelukunnan näkemyksen mukaan

säätää lailla. Asian tärkeyden vuoksi neuvottelukunta on yhdessä konkurssiasiamiehen kanssa tehnyt oikeusministeriölle lainsäädäntöaloitteen 14.2.2014.

2. Velkaselvittely ja maksukyvyttömyysasetukseen ehdotetut muutokset

2.1 Nykytila

Suomessa konkurssisaatavien ilmoittaminen on kaksivaiheinen siten, että ensin pesähoitaja selvittää pesäluetteloa varten velkojien saatavat ja pesähoitajan on tätä varten Konkurssiasiaain neuvottelukunnan pesäluettelosta antaman suosituksen nro 2/2004 mukaan pyydettävä saldoilmoitukset julkisvelkojilta ja suurimmilta yksityisiltä velkojilta. Tämän jälkeen on toimitettava konkurssivalvonta, vaikka velkojat ja heidän saatavansa ennalta tiedettäisiin jo pesäluettelon laatimisvaiheessa. Valvontamenettelyssä velkojat joutuvat ilmoittamaan saatavansa toisen kerran.

Konkurssivalvonta kuuluu pesähoitajan lakisääteisiin tehtäviin (KonkL 14:5.1 6 kohta). Valvonta on jossain määrin ainakin periaatteessa preklusiivinen. Jako-osuuden saadakseen velkojan on valvottava konkurssisaatavansa kirjallisesti ilmoittamalla se pesähoitajalle viimeistään valvontapäivänä (KonkL 12:6). Asiallisesti valvonnan preklusiivinen vaikutus ei kuitenkaan ole ehdoton, koska pesähoitaja ottaa oma-aloitteisesti osan konkurssisaatavista huomioon (eli merkitsee ne jakoluetteloehdotukseensa, ks. KonkL 12:8). Lisäksi velkojilla on rajoittamaton oikeus valvontaan määrääjän jälkeen, eli ns. jälkivalvontaan (ks. KonkL 12:16). Konkurssilaissa on lisäksi lukuisia poikkeuksia periaatteellisesta valvontavelvollisuudesta. Myös erityislainsäädäntö vapauttaa lukuisia velkojaryhmiä preklusiivisesta valvontavelvollisuudesta.

Suomessa käytössä oleva kahden ilmoituksen malli on poikkeus EU:n jäsenmaissa noudatettavista velkaselvittelymalleista ja on monimutkainen ja työläs niissä konkurseissa, jossa velat ovat helposti selvitettävissä esimerkiksi kirjanpidosta ja velkojien antamien saldoilmoitusten perusteella. Erillinen konkurssivalvonta tuo kustannuksia velkojille, konkurssipesälle ja tuomioistuimelle. Yhden ilmoituksen järjestelmään siirtyminen helpottaisi myös ulkomaisten velkojien toimintaa suomalaisissa konkurseissa. Yhden ilmoituksen malli vastaisi myös paremmin muutostyön kohteena olevassa maksukyvyttömyysasetuksessa omaksuttua järjestelmää.

Maksukyvyttömyysasetuksen saatavien ilmoittamista koskevia sääntöjä ehdotetaan muutettavaksi asetuksen uudistuksen yhteydessä. Tarkoituksena on muun muassa ottaa käyttöön vakiomuotoiset saatavan ilmoituslomakkeet ja taata ulkomaisille velkojille vähimmäismääräaika saatavan ilmoittamiselle

konkurssin aloittamista koskevan ilmoituksen rekisterissä julkaisemisesta laskettuna (ks. ehdotettu 40 ja 41 artikla). Lisäksi jäsenmaiden olisi ehdotetun 20a artiklan mukaan luotava julkiset rekisterijärjestelmät vireillä olevista insolvenssimenettelyistään.

2.2 Ehdotus lainsäädäntötoimiksi

Konkurssiain neuvottelukunta esittää, että oikeusministeriö ryhtyisi selvittämään mahdollisuuksia siirtyä konkurssisaatavien ilmoittamisessa ja valvonnassa niin sanottuun yhden ilmoituksen malliin, jossa saatavat ilmoitetaan ja valvotaan pääsääntöisesti samanaikaisesti ja erillinen valvonta järjestetään vain poikkeustapauksissa. Yhden ilmoituksen mallia arvioitaessa tulisi ottaa huomioon myös nykyinen epäkohta, että julkisen saatavan vanhentumisen katkaiseminen konkurssissa on kytketty valvontaan, toisin kuin tavallisten konkurssisaatavien, joiden vanhentumisen katkaisee saatavan ilmoittaminen.

Neuvottelukunta katsoo, että tehtäessä maksukyvyttömyysasetuksen muutosten edellyttämiä lainsäädäntömuutoksia kansalliseen lainsäädäntöön, olisi tarkoituksenmukaista myös selvittää, voitaisiinko julkiseen insolvenssimenettelyrekisteriin tehtävillä merkinnöillä korvata erinäiset pesänhoitajan ilmoitukset.

3. Ympäristövastuut konkurssissa

3.1 Nykytila

Lainsäädännössämme ei ole erityisiä säännöksiä siitä, mikä on ympäristölainsäädännöstä johtuvien vastuiden asema konkurssissa. Kysymys vastuusta huolehtia ongelmajätteen käsittelystä konkurssin yhteydessä on ollut esillä ratkaisussa KHO 2003:51. Jätelain kannalta konkurssipesä katsottiin velallisyhtiön toiminnassa syntyneen ongelmajätteen haltijaksi, jonka tuli huolehtia jätehuollon järjestämisestä. Näin siis vaikka oli myös tuotu esille, että ongelmajätteet olivat syntyneet ennen yhtiön konkurssin alkamista.

Konkurssiain neuvottelukunta on käsitellyt ympäristöasioita konkurssipesän haltuunottoa koskevassa suosituksessaan. Edellä mainittuun KHO:n päätökseen nojautuen on todettu, että konkurssipesä on jätelain 3.1 §:n tarkoittamana jätteen haltijana massavelkaisessa vastuussa jätteen asianmukaisesta käsittelystä. Sen sijaan muilta osin on todettu, että vallitsevan tulkinnan mukaan konkurssipesä ei olisi massavelkaisessa vastuussa velallisen toiminnassa aiheutuneesta maaperän tai pohjaveden pilaantumisesta taikka velallisen toiminnassa aiheutetusta ympäristövahingosta, ainakaan jos konkurssipesä ei jatka ympäristöä pilaavaa toimintaa (s. 12–13).

Ympäristöministeriö asetti 21.1.2014 yhdessä työ- ja elinkeinoministeriön kanssa työryhmän selvittämään merkittäviä ympäristö- ja kemikaaliturvallisuusriskejä aiheuttavaan yritystoimintaan liittyviä toissijaisia korvaus- ja vastuujärjestelmiä. Työryhmä antoi mietintönsä 8.10.2014 ja siitä on pyydetty lausunnot 5.11.2014 mennessä.

Ympäristövastuiden asemaa koskeva linjaus on konkurssin osapuolten kannalta niin keskeinen, että siitä tulisi säätää lailla. Hallintotuomioistuimen yksittäistä ratkaisua ei voida enää pitää riittävänä oikeuslähteenä näin keskeisessä ja yhä useammin konkurssissa esille tulevassa kysymyksessä, jolla lisäksi on merkittävä vaikutus esimerkiksi konkurssin raukeamiseen ja konkurssivelkojen jako-osuuksien suuruuteen.

3.2 Ehdotus lainsäädäntötoimiksi

Neuvottelukunta esittää, että oikeusministeriö ryhtyisi tarkoituksenmukaisessa yhteistyössä ympäristöministeriön kanssa toimiin lainsäädännön selkeyttämiseksi siten, että ympäristövastuiden asema konkurssissa tulee ratkaistuksi lain tasolla. Ottamatta kantaa lainsäädännöllisen ratkaisun sisällöllisiin vaihtoehtoihin taikka siihen, tulisiko säännösten olla konkurssi- vai ympäristölaeissa, neuvottelukunta pitää laaja-alaisen lainvalmistelun aloittamista ensiarvoisen tärkeänä.

Ympäristövastuiden asemaa koskeva ratkaisu on eri osapuolten kannalta taloudellisesti merkittävä ja lopputuloksesta riippuen se voi vaihtoehtoisesti parantaa tai heikentää eri tahojen asemaa. Tämä koskee erityisesti niitä konkurssipesiä, joissa on varoja. Se, että myös jätelain soveltamisalaan kuuluvia ympäristövastuita pidettäisiin tavallisina valvottavina konkurssisaatavina, vastaisi konkurssilain ryhmittelyä valvottaviin ja massavelkaksiin saataviin, mutta olisi eräissä tilanteissa omiaan kasvattamaan viime kädessä valtion vastuuta ympäristöturvallisuudesta. Jos ympäristövastuita pidettäisiin massavelkaisina, se heikentäisi konkurssivelkojen asemaa siten, että ympäristövastuut katettaisiin pesän varoista päältä, jolloin konkurssivelkojen jako-osuudet jäisivät vastaavasti pienemmiksi. Näiden vaikutusten huolellinen etukäteinen arviointi on luonnollisesti välttämätöntä.

Kunnioitavasti

Sami Uoti

puheenjohtaja

Marina Vatanen

sihteeri

TARKENNUSEHDOTUKSIA KONKURSSILAKIIN

1. Maksukyvyttömyysolettama (KonkL 2:3)

KonkL 2:3.2 3 kohdan mukainen oletussääntö rajautuu ainoastaan *liiketoiminnastaan* kirjanpitovelvollisiin. Soveltamisalan ulkopuolella ovat siten esimerkiksi kirjanpitolain 1:1.1:n mukaiset *ammattitoiminnastaan* kirjanpitovelvolliset. Lainsäädännössä ei määritellä nimenomaisesti liike- ja ammattitoiminnan käsitteiden sisältöä, vaan tunnusmerkkien toteutumista arvioidaan kokonaisuutena kussakin yksittäistapauksessa erikseen.

Lisäksi neuvottelukunta toteaa, että KonkL 2:3.2 1 kohta (Velallinen on lakkauttanut maksunsa) on vaikeasti ymmärrettävissä, eikä tätä lainkohtaa liene usein sovellettu.

Neuvottelukunta esittää selvitetäväksi, pitäisikö maksukyvyttömyysolettamaa koskevaa sääntelyä selkeyttää niin, että se koskee kaikkea yritystoimintaa. Yhtenä vaihtoehtona on esimerkiksi, että ns. konkurssiuhkaista maksukehottusta sovellettaisiin liiketoiminnastaan kirjanpitovelvollisten lisäksi myös ammattitoiminnastaan kirjanpitovelvollisiin. Lisäksi neuvottelukunta esittää harkittavaksi KonkL 2:3.2 1 kohdan sanamuodon selkeyttämistä.

2. Omaisuuden realisointi ja jakaminen raukeavassa konkurssissa (KonkL 3:12)

KonkL 3:12:n mukaan konkurssin oikeusvaikutusten lakatessa pesänhoitajan on ilmoitettava siitä ulosottomiehelle ja varattava tälle tilaisuus kohtuullisessa ajassa ulosmitata se velallisen omaisuus, jota ei tarvita konkurssikustannusten ja muiden konkurssipesän velkojen maksamiseen. Ilmoitusta ei kuitenkaan tarvitse tehdä, jos se on varojen vähäisyyden tai muun syyn vuoksi ilmeisen tarpeetonta esimerkiksi silloin, kun omaisuus on pantattu täydestä arvostaan. Pesänhoitajan on luovutettava velalliselle omaisuus, jota ei ulosmitata.

Neuvottelukunta esittää, että konkurssilakiin lisättäisiin omaisuuden myyntiä raukeavassa konkurssissa koskevat selkeät säännökset, joissa säädettäisiin myös tilanteesta, jossa velallisyhtiölle jää velalliselle tilitettävää omaisuutta, joka jatkuvassa konkurssissa tulisi tilitettäväksi yhtiön velkojille. Neuvottelukunta esittää, että velallisen ollessa yhtiömuotoinen, se purkautuisi konkurssin raukeamisen yhteydessä. Tällöin olisi hyvä myös säätää siitä, mitä konkurssipesän haltuun tulleelle varallisuudelle tapahtuu.

Vaihtoehtoisesti neuvottelukunta esittää selvitettäväksi, voidaanko konkurssivelallista kohtaan vireillä olevien oikeudenkäyntien vireilläolo keskeyttää odottamaan päätöstä konkurssin raukeamisesta, ja täten mahdollistaa täytäntöönpanoperusteen saaminen raukeavan konkurssin ylijääviin varoihin, tai luonnollisen henkilön konkurssin alkamisen jälkeen saamiin varoihin.

3. Konkurssipesän oikeus sitoutua velallisen sopimukseen tai vetäytyä sopimuksesta (KonkL 3:8)

KonkL 3: 8.1:n mukaan, jos velallinen ei ole konkurssin alkaessa täyttänyt sopimusta, jossa hän on osapuolena, vastapuolen tulee vaatia ilmoitusta siitä, sitoutuuko konkurssipesä sopimukseen. Jos konkurssipesä ilmoittaa kohtuullisessa ajassa, että se sitoutuu sopimukseen, sekä asettaa hyväksyttävän vakuuden sopimuksen täyttämistä, sopimusta ei saa purkaa.

Käytännössä esiintyy varsin usein erilaisia tulkintoja siitä, miten velallisen tekemät sopimukset käyttäytyvät konkurssitilanteessa. Velallisen sopijakumppanit ovat esimerkiksi katsoneet voivansa konkurssin varalta tehdyn sopimusehdon perusteella purkaa sopimuksen, tai toisaalta vaatineet konkurssipesää pysymään sopimuksessa konkurssista huolimatta.

Neuvottelukunta esittää selvitettäväksi, pitäisikö KonkL 3:8:ää täsmentää niin, että siitä ilmenee sopimussuhteisiin liittyvät yleisperiaatteet. Näitä olisivat, että konkurssi ei ole toiselle sopijapuolelle peruste purkaa sopimusta sopimusehdoista riippumatta ja että konkurssipesällä ei ole velvollisuutta pysyä sopimussuhteessa, jonka ovat solmineet velallisyhtiö ja velkoja. Lisäksi laissa olisi hyvä säännellä konkurssin varalta tehdyistä sopimusmääräyksistä.

4. Velkojan konkurssihakemuksen käsittely (Konkl 7:8)

Velkojan konkurssihakemuksen käsittely tuomioistuimessa on nykyisellään menettelynä raskas. Velallisen vastustaessa velkojan konkurssihakemusta tuomioistuimella ei esimerkiksi ole ns. selvissäkään tapauksissa harkintavaltaa siitä, siirretäänkö asia istuntokäsittelyyn vai ei. Lisäksi tuomioistuimilla on erilaisia määräaikoja velallisen KonkL 7:8:n mukaiselle kirjallisen lausunnon antamiselle.

Neuvottelukunta esittää selvitettäväksi, pitäisikö velkojan konkurssihakemuksen käsittelyä koskevia säännöksiä arvioida uudelleen. Istuntokäsittely ei neuvottelukunnan näkemyksen mukaan olisi aina tarpeen, kun velallinen vastustaa hakemusta. Velallisen KonkL 7:8:n mukaiselle kirjallisen lausunnon antamiselle voisi olla hyvä säätää laissa nimenomainen määräaika, jotta tuomioistuinten menettelytavat yhtenäistyisivät.

5. Ehdollisten ja enimmäismääräisten saatavien valvonta ja riitautus (Konkl 12 luku)

Konkurssilaissa ei ole selkeitä säännöksiä ehdollisten ja enimmäismääräisten saatavien valvonnasta ja niiden riitautuksesta. Nykyisin pesänhoitajat saattavat riitauttaa tällaisia valvontoja ”varmuuden vuoksi”.

Neuvottelukunta esittää selvitetäväksi, pitäisikö konkurssilaissa olla nimenomaiset säännöt siitä, että enimmäismääräisten ja ehdollisten valvontojen osalta velkojan tulisi ennen jako-osuuden saamista täsmentää valvonta tarkaksi euromääräksi ja siitä, kuinka tällaisten valvontojen määrää koskeva riittäisyys ratkaistaan. Neuvottelukunta esittää selvitetäväksi, pitäisikö konkurssilakiin lisätä säännökset siitä, että pesänhoitajan pitää riitauttaa ehdollinen tai enimmäismääräinen saatava vasta silloin, kun pesänhoitaja tulee erimieliseksi valvonnan perusteesta tai määrästä.

6. Yhteisvelkasuhteet (Konkl 12:3 ja 18:6)

Saatavien valvonnasta annetussa luvussa on yhteisvelkasuhteita koskeva säännös (Konkl 12:3). Myös jako-osuuden maksamisesta yhteisvelkasuhteessa on oma säännöksensä (Konkl18:6). Merkitystä on sillä, missä vaiheessa takaaja tai vierasvelkapantinantaja on maksanut päävelkaa.

Säännösten sanamuodoissa on eroa, jolla ei kuitenkaan liene tarkoitettu olevan sisällöllistä merkitystä. Konkl 12:3.1:n mukaan velkoja ei voi valvoa koko konkurssin alkaessa voimassa olevaa saatavaansa, jos ”takaaja on maksanut päävelan kokonaan” ennen Konkl 12:5:ssä tarkoitettua valvontapäivää. Konkl 18:6:n mukaan suoritusta takautumissaatavalle tulee vasta, kun velkoja on saanut ”suorituksen koko sille päävelalle, josta takaaja vastaa”.

TakausL:ssa päävelalla tarkoitetaan sitä velallisen velkaa tai sen osaa, josta takaaja on ottanut vastatakseen. Päävelan käsitettä voidaan pitää vakiintuneena.

Neuvottelukunta esittää selvitetäväksi, pitäisikö konkurssilain säännösten sanamuotoja selvyiden vuoksi yhtenäistää esimerkiksi niin, että Konkl 12:3:ssä käytettäisiin samaa sanamuotoa kuin 18:6:ssä.

7. Velkojatoimikunta (Konkl 14:12)

Nykyisellään velkojatoimikunnan jäseniksi määrätään nimetyt henkilöt eikä tietyt velkojat.

Neuvottelukunta esittää selvitetäväksi, voisiko määräys koskea tiettyä velkojaa, eikä henkilökohtaisesti esimerkiksi tiettyä virkamiestä. Asia voitaisiin ratkaista niin, että velkojat tai tuomioistuin nimeävät velkojan, joka nimeää edustajansa.

8. Velkojainkokouksen ajankohta (KonkL 15:6)

Ensimmäinen velkojainkokous on pidettävä kahden kuukauden kuluessa pesäluettelon valmistumisesta ja viimeistään kuuden kuukauden kuluessa konkurssin alkamisesta, jollei kokouksen pitäminen ole erityisestä syystä tarpeetonta (KonkL 15:6).

Kun pesäluettelon laatimiselle varattu aika on aikaisemman kahden viikon sijasta kaksi kuukautta (KonkL 9:1), ensimmäinen velkojainkokous tulee usein liian myöhään suhteessa esimerkiksi kiireellisiin realisointeihin.

Neuvottelukunnan näkemyksen mukaan KonkL 15:6:ssä oleva pääsääntö tulisi säilyttää, mutta neuvottelukunta esittää selvitetäväksi pitäisikö pesähoitajalle antaa oikeus kutsua harkintansa mukaan velkojainkokous koolle jo ennen pesäluettelon valmistumista. Tämä ehdotus kytkeytyy myös yhden ilmoituksen järjestelmää koskevaan ehdotukseen.

9. Yrityskiinnityksen etuoikeuden laajuus

Voimassa oleva lainsäädäntö jättää epäselväksi, mistä omaisuudesta massavelat ja yrityskiinnitystä paremmalla etusijalla olevat saatavat maksetaan tilanteessa, jossa konkurssipesän realisaatiotulos koostuu sekä yrityskiinnityksen alaisesta että siitä vapaasta omaisuudesta. Myös oikeuskirjallisuudessa on asiasta erilaisia näkemyksiä (esimerkiksi Tuomisto 2007, s. 314-317 sekä Könkkölä – Linna 2013, s. 389). Toisaalta on katsottu, että esimerkiksi konkurssipesän massavelat maksetaan ensi sijassa muusta kuin yrityskiinnityksen kohteena olevasta omaisuudesta. Toisaalta johdonmukaisuussyyt saattavat kuitenkin puoltaa sitä, että yrityskiinnityksen kohteena olevan omaisuuden myymisestä ja hoitamisesta aiheutuneet välttämättömät kustannukset voitaisiin ottaa juuri tästä omaisuudesta tai ainakin että kustannukset voitaisiin kohdistaa eri omaisuuseriin niiden suuruuden mukaisessa suhteessa. Asiaa on käsitelty myös konkurssiain neuvottelukunnan suosituksessa 12/2004 (muutettu 2011) Jako-osuuksien maksaminen (kohta 5.3): ”Jos konkurssipesässä on myös yrityskiinnityksen ulkopuolista omaisuutta, suositellaan kulujen ja palkkioiden kohdentamista molempien omaisuuserien realisointituottoon esim. työmäärään, kustannusten kohdentumiseen tai omaisuuserien euromääriin perustuvassa oikeutetussa suhteessa”.

Neuvottelukunta esittää selvitetäväksi, pitäisikö laissa selkeästi ottaa kantaa siihen, millä tavoin massavelkavastuu kohdistuu yrityskiinnityksen kohteena olevaan omaisuuteen.

10. Konkurssi- ja saneerausmenettelyn suhde

Suomen insolvenssilainsäädäntö soveltaa erillisten insolvenssimenettelyjen järjestelmää moniin muihin maihin verrattuna epätavallisen jyrkästi.

Neuvottelukunta esittää selvitettäväksi, voisiko siirtyminen konkurssi- ja yrityssaneerausmenettelyjen välillä tapahtua nykyistä luontevammin nykyisten järjestelmien pohjalta, ottaen samalla huomioon maksukyvyttömyysasetukseen valmisteltavat muutokset.

11. Jako-osuusennakon palautusvelvollisuuden vanhentuminen

Lainsäädäntö jättää epäselväksi, koskeeko KonkL mukaisen jako-osuusennakon palautusvelvollisuutta vanhentumislain mukainen kolmen vuoden vanhentumisaika.

Neuvottelukunta esittää selvitettäväksi, pitäisikö lainsäädännössä olla nimenomainen säännös siitä, että konkurssipesän ei tarvitse katkaista jako-osuusennakon palautusvelvollisuuden vanhentumista konkurssin aikana. Palautusvelvollisuuden vanhentumisaika alkaisi kulua vasta, kun konkurssin lopputilitys velkojille on hyväksytty lainvoimaisesti.